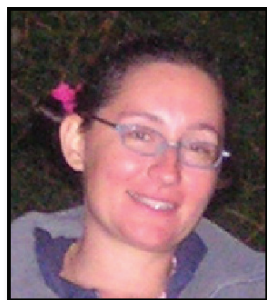

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovcích

...neboť právě když jsem slabá, jsem silná...

Milé sestry, milí bratři ve víře i prozatím bez ní, nedávno jsem se ptala jedné naší sestry, jak se daří... Odpověď mi vzala dech. Protože, upřímně, navzdory obsahu, její odpověď mě přiměla k úsměvu. Pokud píšu, že jsem se usmála, myslím, že nebude jediný, kdo čte tyto řádky, aby si neřekl, to je milé, krásné... Té sestře se pěkně daří. Žije v radosti a pokoji. A někoho může dokonce napadnout, nemá velké starosti... Ale spíše opak byl pravdou... Bratři a sestry, nemějte mi mou reakci prosím za zlé. Ta sestra napsala svou odpověď vtipně... Ve svém velkém trápení zlehčila svou situaci. Psala totiž: Já bojuji s tím, děti... dítě s tím, druhé dítě zas s tím... muž s dalším... atd. Jistě pro ni dosti složitá situace...

V té chvíli, kdy jsem četla její zprávu, musela jsem se hluboce zamyslet, že vpravdě vedeme „český...“ a náš lidský zápas jaksepatří na Boží služebníky. Často to opravdu nemáme jednoduché. Ale nejsme na to sami. A není to marný boj. Podle 1. listu apoštola Petra, 4. kapitola: „Milování, nebuďte zmateni výhni zkoušky, která na vás přišla.. Nýbrž jásejte a radujte se, když máte podíl na Kristově utrpení, abyste se ještě více radovali, až se zjeví jeho sláva.“ A když už to opravdu dál nejde, není v lidských silách i s pomocí Boží vést dál náš boj, pak se, milování, položte do Boží náruče... On za vás zápas dokončí... Neboť je psáno: „Hle, otevřel jsem před Tebou dveře... a nikdo je nemůže zavřít...“

Tak, bratři a sestry, předkládám opět jeden příklad úžasné Boží lásky. Důkaz Bo-

žího milosrdenství, který přesahuje veškeré lidské chápání i představivost. Ranní čtení mi ve zlý, pro moji rodinu kritický mezní den, kdy mi oznámili: „Alenko, jsi stále nemocná, příští rok už s tebou nepočítám!“, zjevilo zcela jasné východisko: Ruka Hospodinova je napřažena, kdo ji odvrátí... Co následovalo další den, je jedno z velkých svědectví o Boží lásce za celý můj život... A tak, až se, sestry a bratři, dostanu do našeho sboru, vše uslyšíte... Věřte tedy!

Svěřte své počínání Hospodinu, a vaše plány budou zajištěny... I kdyby klesal, neupadne, neboť Hospodin podpírá jeho ruku...

A nikdy se netrapte tím, že má někdo něco proti vám! Nebo vám dokonce velmi křivdí. Ten, kdo vám křivdí, je vlastně nešťastný. Má problém. Je to člověk, který potřebuje pomoc. Nemá lásku.

Naučila jsem se, jak je psáno, modlit se za ty, kdo nás nenávidí. I když, zatím, díky Bohu, jsem se s přímou nenávisí snad ještě nesetkala, odkládám a ruším jakýkoli projev zášti, zlořečení a všeho nedobrého modlitbou. Bůh dá, že každý člověk jednou pozná lásku. Čistou, opravdovou. Bez výhrad k tomu či onomu... Usilujme tedy, bratři a sestry, především o lásku. Nejen jako citové vzplanutí. Ale po lásce k Bohu Otci, k Ježíši Kristu, též o lásku k lidem.

Pamatujme za všech okolností: Kdybych lásku neměl, nic nejsem...

Bůh vás opatruj.

Alena Pavlasová

MODLITBA NA VELKÝ PÁTEK

Ukřižovaný Ježíši, v duchu poníženosti klekám dnes pod Tvůj svatý kříž a prosím, přijmi i mne do modlitby své, neboť i já nevěděl(a) jsem co činím, když jsem Tě hříchy urážel(a), žízni i také po spasení mém a přijmi mne co kajícího lotra do ráje svého, nech i mne býti synem bolestné Matky své, a až mne celý svět opustí a moje „dokonáno jest“ přijde, tu dej mi tu milost, abych v ruce Tvé poručiti mohl(a) ubohou duší mou. O to Tě prosím pro Tvé svaté drahé rány, Ježíši ukřižovaný. Amen.

NEDELE V BŘEZNU

IV. neděle postní (LAETARE) 6. března

Radujte se s dcerou jeruzalémskou a jásejte nad ní všichni, kdo ji milujete! Veselte se s ní, veselte, všichni, kdo jste nad ní truchlivali. Budete sít do sytosti potěšení z jejích prsů. (Izajáš 66,10–11)

První čtení: Jozue 5,9–12

Druhé čtení: 2. Korintským 5,16–21

Evangelium: Lukáš 15,1–3.11b–32

V. neděle postní (JUDICA) 13. března

Dopomoz mi, Bože, k právu, ujmí se mého sporu, dej mi vyváznout před bezbožným pro-národem, před člověkem záludným a podlým! Tys přece moje záštita, Bože. (Žalm 43,1–2)

První čtení: Izajáš 43,16–21

Druhé čtení: Filipským 3,7–14

Evangelium: Jan 12,1–8

VI. neděle postní – Květná (PALMARUM) 20. března

Hosanna Davidovu synu! Požehnaný, který přichází ve jménu Páně! Král izraelský! Hosanna na výsostech! (Matouš 21,9)

První čtení: Izajáš 52,13–53,12

Druhé čtení: Filipským 2,5–11

Evangelium (Pašije): Lukáš 22,39–23,56

Zelený čtvrtek – památka poslední večeře Páně 24. března

Jestliže tedy já, Pán a Mistr, jsem vám umyl nohy, i vy máte jeden druhému nohy umývat. (Jan 13,14)

První čtení: Exodus 12,1–4.11–14

Druhé čtení: 1. Korintským 11,23–26

Evangelium: Lukáš 22,14–30

Velký pátek – památka utrpení a smrti Páně 25. března

Hospodine, slyšel jsem tvou zprávu; bojím se o tvoje dílo, Hospodine, v tento čas je zachovej, v tento čas je uveď v známost. V nepokoji pamatuj na slitování! (Abakuk 3,2)

První čtení: Genesis 22,1–18

Druhé čtení: Židům 11,1.17–19

Evangelium (Pašije): Jan 18,1–19,42

Bílá sobota – vigilie Hodu Božího velikonočního 26. března

Pán byl opravdu vzkříšen. Aleluja! Jemu, jenž nás miluje a svou krví nás zprostil hříchů a učinil nás královským kněžstvem Boha, svého Otce – jemu sláva i moc navěky. Amen. Aleluja! (Lukáš 24,34 / Zjevení 1,6)

První čtení: Genesis 1,1–2,2

Druhé čtení: Exodus 14,1–31

Třetí čtení: Římanům 6,3–11

Evangelium: Lukáš 24,1–12

Hod Boží velikonoční – Vzkříšení Páně neděle 27. března

Nezemřu, budu žít, budu vypravovat o Hospodinových činech. Aleluja! O život tě prosil; daroval jsi mu jej do nejdělsích časů, navěky a navždy. Aleluja! (Žalm 118,17 / Žalm 21,5)

První čtení: Skutky 10,37–43

Druhé čtení: 1. Korintským 15,19–26

Evangelium: Jan 20,1–18

Gn 15, 5-12.17-18

Fp 3, 17-4,1

ev. Lk 13, 31-35

PŘÍBĚHY

Děti rády poslouchají příběhy. A nemusí to nutně být příběhy se složitou a gradující zápletkou, kde nebude nouze o překvapivé a nečekané zvraty. Takové příběhy si samozřejmě také rády poslechnou, pokud budou k mání, ale vezmou zavděk i podstatně jednoduššími příběhy, které o to víc ponесou ráz autenticity. Uvědomuji si to pokaždé, když se večer loučím se svými staršími dětmi před usnutím, že skoro pokaždé od nich slyším: „povídej nám ještě něco, řekni nám nějaký příběh.“ A sebekriticky přiznám, že nejednou jejich přání oslyším, protože už se mi nechce nic vyprávět, pospíchám za svými zájmy, a tak raději řeknu: „už je pozdě, povím vám to jindy...“, ale to jindy bývá zpravidla za hodně dlouhou dobu, nebo jen čas od času. Je to chyba, odpírat dětem příběhy. Děti na ně čekají, touží po nich, rády si je poslechnou, a pokud jim nepovíme my ty svoje, uslyší od jiných jiné příběhy, které budou utvářet jejich osobnost, jejich život. Vzpomínám si, jak jsem jako dítě miloval, když nám před usnutím maminka vyprávěla o svém dětství v Želivu, po ní převzala roli vypravěčky moje prababička. Ta se díky své dlouhověkosti dostala ve svých příbězích až na konec devatenáctého století. Troufám si říct, že její vypravěčská erudice stojí za celou řadou mých charakterových vlastností a zájmů, které jsem díky tomu, za pomoci jejích příběhů,

sám pro sebe objevil a získal. A přitom se nejednalo o příběhy nijak převratné, za svůj dlouhý život nedocestovala dál, než na Moravu. Byly to příběhy třeba o tom, jak ji plísnila paní, u které sloužila jako služebná, že neotřela důkladně prach na stínidle lampy, že její měsíční výsluha činila přesně dvacet korun, a jaké to bylo, když poprvé na trhu na Tylově náměstí v Praze, kam přijela jako mladé děvče z vesnice kdesi od Králového Hradce, poprvé uviděla prodávat ovoce, které do té doby neznala: „za dva po dvou“, prodávala trhovkyně na Tyláku „ty pěkný pomeranče“, a chudák moje prababička, dívka tehdy ani ne dvacetiletá, si o jejich chuti mohla nechat jenom zdát, protože zaplatit za ty dva oranžové plody desetinu měsíční mzdy považovala za přehnané. Dnes lituji, že jsem nebyl v poslouchání pozornější, ale díky Bohu alespoň za to, co v mé paměti zůstalo. Chci nás všechny, ale na prvním místě sám sebe, povzbudit k tomu, abychom se nebáli vyprávět svým dětem naše životní příběhy, obyčejné věci, třeba jaké to bylo, když jsme přišli první den do školy, nebo do svého prvního zaměstnání, jak jsme si hráli jako děti, co nás zajímalo a čemu jsme se věnovali, když jsme byli v jejich věku. A protože nyní sám jako rodič na vlastní kůži zakouším, jak je to těžké vyšetřit na něco takového u vlastních dětí náležitý čas, utěšuji se, že co nestihnu u nich, třeba mi Pán Bůh dopřeje u vnoučat, a dlouhověcí mezi

námi si mohou myslet i na pravnoučata. Role prarodičů často spočívá v tom, dopovědět potomkům svých dětí něco z vlastního životního příběhu, při vědomí, že mnohé z něj jsme svým dětem říci nestihli. Děti se učí nápodobou, odezírají nám ze rtů, mají nás přečtené v tom dobrém i špatném. Jedním z těch důležitých životních příběhů by měl být pro křesťana i příběh jeho víry. Nemám na mysli příběhy z biblické dějepřavy čtené nebo vyprávěné dětem před spaním. I ty mají samozřejmě své opodstatnění a místo ve výchově k víře, ale myslím autentická svědectví o tom, jak se moje vlastní víra utvářela, co ji formovalo, k čemu mě vedla, jak jsem ji zažíval v různých etapách svého života. Na to všechno naše děti čekají, aby to od nás uslyšely v podobě příběhu. A když to nebudou vlastní děti, pak někdo jiný blízko nás. Pochopit svou vlastní víru jako jedinečný a neopakovatelný příběh mého setkání s Bohem v Ježíši Kristu. Hovořil jsem na toto téma před několika dny na klubu Awana v souvislosti s tím, co to je a jak vznikala Bible. Říkal jsem, že bychom k Bibli neměli přistupovat jako k sbírce posvátných textů, které jsme obdrželi přímou linkou z nebe, ale na prvním místě jako k originálním příběhům lidí, kteří zažili své setkání s Bohem a jak toto setkání změnilo jejich život. V tomto smyslu každý z nás svým životem píšeme svůj nový a jedinečný příběh víry, který už nemá šanci vepsat se do Bible, ale můžeme ho vepsat do paměti, myslí a vzpomínek svých nejbližších. Musíme ale najít odvahu pustit se

do takového vyprávění, udělat si na něj čas, podmínky, prostor, příležitost. Za své vlastní děti bychom se měli pravidelně modlit – to na prvním místě, měli bychom je zvat do společenství, kde svou víru sdílíme s ostatními křesťany, pokud je k tomu příležitost pěstovat v nich „návyk“ na kostel ve smyslu pravidelného životního rytmu, který je harmonizován naším vcházením do církve, a zas a znovu vyprávět: příběh o tom, kde a v čem se můj životní příběh setkává s příběhem Ježíšovým. Možná si leckdo z vás povzdechne: „no jo, zase pláče farář na nesprávném hrobě, co já bezdětná, co já rozvedený, co já, kterému děti odrostly a o církve nezavadí, co mám dělat, když už jsem všechno prošvihnul, kolikrát jsem šel raději večer do tělocvičny nebo na pivo, místo abych si udělal čas na svoje děti...“ Myslete na to, bratři a sestry, že na prvním místě kážu sám sobě, až potom zahlédám něco z vašich příběhů. Nebojme se však, v každé životní situaci, znovu a znovu začínat tak, že do svého životního příběhu pozveme někoho druhého, že ty úžasné věci, které nám Pán Bůh učinil a stále činí, nenecháme sami v sobě, ale podělíme se o ně s ostatními.

Amen

*Kázání o II. neděli postní v Husově sboru
ve Vršovicích 21. února 2016*

PROGRAM NA BŘEZEN

6.3.	neděle	10 hod.	IV. neděle postní	slouží D. Frýdl, káže K. Kopčilová
13.3.	neděle	10 hod.	V. neděle postní	slouží D. Frýdl, káže A. Frýdlová
15.3.	úterý	19.30	Ostře sledovaný film - 50. let od natáčení Ostře sledova- ných vlaků - komponovaný večer	divadlo MANA
18.3.	pátek	17 hod.	schůze rady starších	v sákrstii
20.3.	neděle	10 hod.	Květná neděle	slouží D. Frýdl
20.3.	neděle	19.30 hod.	František blázen - divadelní představení o životě Františka z Assisi	Divadlo MANA
24.3.	Zelený čtvrtek	18 hod.	Stolování po židovském způ- sobu s hodem beránka	Centrum MANA
25.3.	Velký pátek	18 hod.	Kající bohoslužba - slouží vikářka Eduarda Heczková	horní místnost
27.3.	Hod Boží velikonoč- ní	10 hod.	Bohoslužba Vzkříšení	slouží D. Frýdl

KONTAKT

Moskevská 34/967
101 00 Praha 10-Vršovice
e-mail: info@husuvsbor.cz
www.husuvsbor.cz
e-mail faráře: david.frydl@tiscali.cz
tel.: 271724317 (Farní kancelář)
271726461 byt faráře
731100059 mobil faráře

Vršovické divadlo MANA
Centrum MANA
produkce: Vlasta Rydlová, tel.
778001097
www.vrsovickedivadlo.cz
e-mail: info@vrsovickedivadlo.cz
divadlo@vrsovickedivadlo.cz
Prodej vstupenek před začátkem předsta-
vení na pokladně divadla.

SBÍRÁNÍ RANĚNÝCH

Za několik týdnů či měsíců vyjde pozoruhodná kniha Wolfharda Margiese *Uzdravování duševních nemocí*. V originále má přes čtyři sta stran a její překlad mi zabral zhruba tři měsíce. Už předem mohu tuto knihu doporučit všem křesťanským psychiatrům a psychologům a rovněž všem křesťanům, kteří se aktivně věnují pastorační službě.

Netvrdím, že s autorem, který vystudoval medicínu a po několika letech lékařské praxe změnil zaměstnání a stal se pastorem berlínského sboru *Gemeinde auf dem Weg*, ve všem beze zbytku souhlasím. Jeho knihu beru především jako velmi potřebný a užitečný protipól sekulární psychiatrie a psychologie, která se snaží obejít se bez takových klíčových pojmů, jako je hřích, vina, pokání, milost, a která nepočítá s působením démonů.

Základní tezí zmíněné knihy je, že duševní nemoci vznikají u lidí, kterým rodiče (nebo jiní vychovatelé) ublížili a dopustili se na nich hříchu. Nicméně nemoc vzniká až tehdy, když člověk sám na toto nesprávné zacházení nesprávně reaguje. To, co nám způsobili jiní, ovlivnit nemůžeme; můžeme však ovlivnit naši vlastní reakci na nesprávné zacházení, kterého se nám dostalo.

Nesprávná reakce na nesprávné zacházení má podle Margiese jednak podobu postoje pomsty, jednak snahy o sebespásu. Obě tyto reakce, jakkoli jsou pochopitelné, však člověku nepomohou. Pokud se snaží (zpravidla podvědomě) pomstít se svým rodičům, nakonec ublíží sobě více než jim. Jediný řešením – a Margies si je jist, že toto řešení, je-li dovedeno do důsledků, vždycky povede k uzdravení – je činit pokání z oněch nesprávných reakcí a přijmout od Boha uzdravení, které k nám vždy přichází z milosti.

Doufám, že Margiesova kniha mnohým pomůže. Mám naději, že pomůže kultivovat postoje křesťanů k uzdravování.

Sám se otázkou uzdravování zabývám mnoho desetiletí a zakusil jsem skvělá vítězství Boží moci i bolestné prohry. A protože je to o mně známo, obrací se na mě řada lidí. Někdy s prosbou o modlitbu za uzdravení, často ale i s otázkou, „proč to nefunguje“. Pro tyto lidi jsem napsal už před lety článek „Vyznávat uzdravení?“, který patří k nejčtenějším na mém webu. Přesto dostanu snad po každé „uzdravovací“ konferenci nějaký e-mail (někdy je jich hned několik) s otázkou, kterou lze zprůměrovat a zobecnit zhruba do této podoby: „Proč to nefunguje, když jsem dělala všechno tak, jak kazatel říkal?“ Po nejrůznějších slavných konferencích tak zřejmě na bojišti zůstává řada raněných, kterým je po oněch velkolepých akcích ještě hůře než předtím, zejména proto, že si od své účasti mnoho slibovali, ale nakonec uzdravení neprožili, a tudíž ztrácejí naději. Někdy mám takový nepříjemný pocit, že by se měli se svým problémem obrátit na kazatele, jehož radami se řídili, a nikoli na mě. Já si na rozdíl od některých (podotýkám: nikoli všech) kazatelů uzdravení nečiním ten nárok, že určitě porozumím, proč daný člověk uzdravení přijal či nepřijal. O Boží uzdravující moci nepochybuji – zakusil jsem ji mnohokrát na sobě i na jiných. S jistotou vím, že lidem nepomohu, když jim budu tvrdit, že mají „malou víru“ nebo že mají „skrytý, ne-

vyznatý hřích“ nebo něco podobného. Obojí může být pravda, ale já to s jistotou tvrdit nemohu, pokud nemám ani informace, získané přirozenou cestou, ani zjevení.

Co však věru nepomáhá, je postoj některých uzdravených, kteří člověku, kterému třeba právě při kontrole na „cétěčku“ zjistili, že nádor se nezmenšil, říkají: „Mně taky diagnostikovali rakovinu, ale já jsem se spolehla na Pána, vyznávala jsem slovo Boží a byla jsem cele uzdravena. Když mi pak nabízeli ještě nějaké preventivní ozařování, tak jsem to odmítla, protože spoléhám cele na Pána.“

Problém těchto „svědectví“, jejich autor či autorka chce upřímně pomoci, je v tom, že nemocný či nemocná, kterému je toto svědectví určeno, se také pokoušel „cele spolehnout na Pána“. Proto ho podobná svědectví mnohdy nejen že neposilují a neutěšují, ale naopak uvrhují do hluboké deprese. Pokud je rozhodující naše víra, pak si po takovém svědectví neuzdravení nemocní myslí, že (1) zřejmě vůbec nepochopili, v čem víra spočívá a co to skutečná víra je, nebo že (2) Bůh je prostě uzdravit nechce, protože oni se snažili dělat vše, co jim jejich duchovní autorita (případně nějaký ten kazatel uzdravení) říkali („a stejně to nefungovalo“).

Co lidem v této nešťastné situaci nabízím? Rozhodně jim nenabízím zaručené a vyčerpávající vysvětlení, proč jsou na tom, tak, jak na tom právě jsou. V žádném případě se netvářím jako mudrc, který jim určitě odpoví všechny jejich otázky. Zpravidla jim hned na počátku řeknu, že jim patrně nenabídnu uspokojivé odpovědi na otázky, které je trápí. Snažím se je ale utěšit, že pokud skutečně přijali Pána Ježíše Krista, tak je – i kdyby nad nemocí nezmáhali – čeká Boží království, nové, duchovní tělo, které bude zcela zdravé. Někdy během rozhovoru vyjde najevo, že skutečně netuší, co je to opravdová víra, a snaží se ji (právě pod dojmem některých kazatelů uzdravení) nahradit více méně mechanickým vyznáváním, že jsou zdraví. Jindy vyjde najevo, že v jejich životech skutečně působí skrytý hřích nebo nějaké neblahé okultní dědictví. Tady je potřeba další a hlubší pastorační služby (při níž nám může Margiesova kniha vydatně pomoci), kterou ovšem mohu osobně nabídnout jen velmi omezenému počtu lidí (v podstatě členům mé domácí skupinky a několika dalším přátelům). V každém případě by mělo být naší ambicí lidi povzbuzovat a ne je srážet, a říkat jim pravdu v lásce. A měli bychom dobře zvážít, co v nich naše slova vyvolají. Byl bych velmi nerad, kdyby lidé ze setkání se mnou odcházeli skleslejší, než přišli. Ovšem s výjimkou takových případů, jako byl bohatý mládenec, který se Ježíše ptal na věčný život. To byl případ, kdy měl Ježíš jasné zjevení, co onomu bohatému mláďenci schází. Dejme si ale pozor, abychom za „jasné zjevení“ nevydávali něco, co nás jen tak právě napadlo..

DESET PRO DESÁTEK - ROK ČTVRTÝ

Na konci roku 2013 byla v naší náboženské obci vyhlášena iniciativa Deset pro desátek. Jejím cílem bylo najít v rámci našeho společenství víry nejméně deset věřících, kteří na sebe vezmou závazek odevzdávat ze svých příjmů desetinu, která bude následně církvi shromážděna a přerozdělena potřebným podle jejího rozhodnutí. Rok 2016 je tedy čtvrtým rokem této iniciativy, podívejme se proto na základě účetních dokladů, jaká byla její životnost v roce 2015. Uváděná čísla pochází z finální podoby účetní uzávěrky za rok 2015, která byla postupně upřesňována v průběhu března tohoto roku. Ze souhrnných čísel vyplývá, že v roce 2015 bylo v našem sboru devět zletilých osob, které pravidelně ze svých příjmů desátek církvi odvezdávalo. Nezletilí nejsou do výsledného součtu zahrnuti, protože svůj desátek odevzdávali formou darů při bohoslužebné sbírce. Budeme-li o desátkujících uvažovat jako o dospělých osobách, potom iniciativa Deset pro desátek v roce 2016 čeká na toho desátého, který ji doplní do očekávaného (minimálního) počtu, který jsme si stanovili jako první z krátkodobých cílů této snahy. Devět lidí shromáždilo a církvi následně odvezdalo v roce 2016 162.410Kč, v průměru tedy přibližně 18.000Kč na jednotlivého desátkujícího. Ve skutečnosti jsou však poměrně velké rozdíly ve velikosti celkových obnosů u jednotlivých osob, podle toho, jaká je jejich aktuální finanční situace. Zajímavým zjištěním však je, že neplatí přímá úměra mezi výší darovaného obnosu církvi a skutečností, zdali je darující v produktivním, nebo důchodovém věku. V několika případech platí, že celkový obnos odevzdaný důchodcem převyšuje obnos, který daroval člověk ve věku produktivním. Vyjdeme-li z průměrné výše ročního desátku 18.000Kč, potom platí, že takto desátkující odevzdává přibližně padesát korun církvi denně. Pamatujme na to v úvahách o doporučené výši církevního příspěvku, který byl dlouhá léta stanoven na jednu korunu církvi denně, tedy 365Kč za rok, zaokrouhleno na 400Kč, což je současná výše církevního příspěvku určeného církevním zastupitelstvem na zletilého člen církve ročně. Církevní příspěvek od cca 200 platících osob byl v roce 2015 vybrán v celkovém objemu 86.640Kč. Pro srovnání: 9 lidí vybralo 162.410Kč a 200 lidí vybralo 86.640Kč. Ve druhém případě činí průměrný roční příspěvek na platícího člena 430Kč. Stojí nám církev za korunu denně, za padesátikorunu, za stovku, za víc nebo za nic? Možná někomu takové úvahy budou připomínat kupecké počty, ale ani bez nich se církev neobejde v čase, kdy bude postupně nucena zajistit veškerou svou existenci jenom za pomoci těch, kteří jsou její součástí. Díky takto získaným prostředkům se podařilo rozdat naší obci nad rámec odvodu do diecézního desátkového fondu (pro naši obec to je více než 200.000Kč za rok) ještě dalších 137.766Kč. Úhrnem tedy naše náboženská obec ze svých prostředků odvedla více než 330.000 korun na darech třetím osobám. I to je naše služba světu kolem nás. Že to je možné je zároveň i znamením pokračujícího času Boží milosti a požehnání. Proč se mu tedy bránit, proč se mu uzavírat? A toho desátého do počtu i všechny další povzbuzuji slovem proroka Malachiáše: „Přinášejte do mých skladů úplné desátky. Až bude ta potrava v mém domě, pak to se mnou zkuste, praví Hospodin zástupů: Neotevřu vám snad nebeské průduchy a nevyleji na vás požehnání? A bude po nedostatku.“

David Frýdl

JÁ A TY - PERSONALISMUS V BIBLICKÉM POJETÍ

Člověk žije ve světě, kde nachází možnost své realizace, nesetkává se pouze s materiálními věcmi a živočichy, ale především s dalšími lidmi. Člověk touží plně se rozvíjet a nacházet svoji vlastní identitu. Tuto identitu pak nachází při setkání s jinou osobou. Nenachází jí sám, svojí vlastní snahou, ale otevřením se druhé osoby, která ho oslovuje, přijímá a vychází mu vstříc. Rozhodne-li se člověk toto přijmout a vykročit ke svému protějšku, vzniká vztah, setkání. Opravdový život člověka je darem setkání, které nelze uskutečnit bez nás nebo pouze skrze nás. Setkáním vzniká vztah, který můžeme popsat základním slovním spojením Já-Ty.

Tento typ dialogu je podstatou teologického (dialogického) personalismu, jehož nejvýznamnějším představitelem je Martin Buber a jeho slavné dílo „Já a Ty“ (Ich und Du), kde rozlišuje dvě slovní spojení, které člověk může pronést – Já-Ty a Já-Ono.

Samotné Já v těchto spojení není ale totožné. Ve vztahu Já-Ty jde o osobu, stejně jako protější Ty. Já samo o sobě není žádným Já, nic neznamena, pouze je součástí Já-Ty nebo Já-Ono. Ve vztahu-spojení Já-Ty se utváří vztah. Ve vztahu Já-Ono již Já není osobou, protože Ono je zde pouze objektem, nenacházíme zde osobní zaměření. Není zde komunikace k někomu, ale pouze o někom nebo o něčem. Ve vztahu Já-Ono pokládá člověk všechny skutečnosti za věci, s kterými nakládá dle svého vlastního uvážení a dle vlastních potřeb, nepotřebuje svůj protějšek, své Ty. Komunikujeme-li s jiným člověkem, s protějším Ty, není již věcí nebo mojí představivostí, stává se přítomným Ty. Reálně je přítomen ve vztahu, v setkání. V tomto setkání člověk uznává druhou bytost jako svobodnou, není již předmětem, věcí.

Rozdíl mezi Já-Ty a Já-Ono je tedy v tom, jak je ve svém životě vnímáme. Když něco činíme, když o něčem komunikujeme s ostatními lidmi, tak směřujeme k nějakému cíli, do budoucnosti. Toto něco, které vnímáme, nebo o kterém mluvíme je z oblasti Já-Ono. Není to celý náš život, ten se skládá i z jiných oblastí. Naproti tomu Ty má jiný základ, je jasně definované, stojí samo o sobě. Po vyslovení Ty se dostáváme do vztahu. Svět kolem nás poznáváme zkušeností, poznáváme okolní předměty, zkoumáme jejich vlastnosti. Pouhým poznáváním se ale s okolním světem nedostáváme. Vztah musí být vzájemný. To co poznáváme není součástí vztahu, protože se ho neúčastní, jen se nechává poznávat. To co poznáváme patří do oblasti Já-Ono. Skutečný vztah je ale v oblasti Já-Ty.

Oblast vzájemných vztahů ve světě můžeme rozdělit do třech různých sfér. První je vztah k přírodě. S přírodou nemůžeme verbálně komunikovat, protože ve vztahu chybí řeč. Opětovat oslovení neumí také živočichové, kteří nás ale mohou vnímat zrakem. Plný vztah, zde ale také není naplněn.

Druhou sférou je oboustranný vztah mezi lidmi navzájem. V tomto vztahu můžeme oslovovat své Ty a zároveň oslovení přijímat.

Poslední sférou je vztah s duchovními jsoucnostmi. Tento vztah nelze jednoznačně rozpoznat, nezáleží totiž ve verbálním a viditelném projevu, přestože samotná řeč z něho vychází. Své Ty v tomto vztahu nevidíme, ale vnímáme, že nás oslovuje a my na jeho oslovení odpovídáme.

V těchto třech sférách žijeme a vytváříme vztahy, pomocí kterých si uvědomujeme své vlastní bytí a pociťujeme svou přítomnost, ve které dochází k setkání se svým Ty a kdy zažíváme vztah. A naopak vztah, ve kterém jsme závislí na předmětech, tedy vztah z oblasti Já-Ono, neprožíváme v přítomnosti, ale naše zkušenost je minulostí.

Jak jsem napsal na úvod, opravdový život se děje v setkání, které nelze uskutečnit beze mne nebo pouze skrze mne. V setkání k nám jiný člověk přichází a vyzývá nás ke vztahu a my můžeme i nemusíme jeho výzvu přijmout a (ne)vykročit směrem k němu. Jeho cestu k nám neznáme, poznáme ji až v setkání s ním. Známe pouze cestu naší a jenom touto bychom se měli zabývat. Vstupovat do vztahu je ale někdy složité, můžeme zakoušet omezenost, konečnost lidského protějšku, narážet na určitou mez transcendentce. V osobním setkání se svým Ty docházíme také k setkání s Ty Věčným, s Bohem, kdy překračujeme lidskou konečnost. Toto setkání se prolíná každým setkáním, které zakoušíme a zároveň je převyšuje. Věčné Ty se stává jakýmsi středem všech setkání-vztahů, jejich vyústěním. V každém vztahu a v každém člověku můžeme tedy nalézt Boha a naopak Bůh, naše Věčné Ty nám ukazuje skutečný vztah, bez kterého nemá život smysl. Smyslem života by nám mělo být plné odevzdání Věčnému Ty a oprostít se od našeho sobectví a naplnit tak naše bytí – život v lásce. Jen tak se upevní stabilita lidských vztahů a tím i stabilita celého lidského společenství.

Oldřich Nováček

Rada starších je správní a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořena laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce CČSH v Praze Vršovicích pracuje v současnosti v tomto složení:

Kamila Kopčilová (1957) - předsedkyně

David Frýdl (1974) – farář

Oldřich Nováček (1972) – finanční zpravodaj

Miroslava Pražáková (1942)

Helena Zezulková (1954)

ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 19. 2. 2016

Jednání RS bylo zahájeno společným zpěvem písně 102 a modlitbami členů RS.

Aktuálním stav účtů ke dni 19. 2. 2016, Banka: 157.027,70 Kč, Pokladna: 28.330,00 Kč RS bere na vědomí. Bratr farář informoval RS o pokračování dokončení uzávěrky účetnictví za rok 2015. Stav účtu Desátkového fondu za rok 2015 (stav k 31. 12. 2015): získáno 162.410 Kč; vydáno: 137.766 Kč; zůstatek: 24.644 Kč. Zůstatek z roku 2014: 99.875 Kč (převeden do roku 2015). Zůstatek celkem: 124.519,00 Kč

Br. farář informoval RS o předání bytu č. 4 nájemcem dne 1. 2. 2016, odevzdání klíčů a přehlášení elektroměru na fyzickou osobu.

Rekonstrukce bytu č. 4:

RS na minulém zasedání rozhodla o rekonstrukci bytu č. 4 a oslovila firmu Radek Schwarz, která předložila rozpočet na bourací a základní stavební práce v tomto bytě ve výši 99.100 Kč. RS rozhodla o přidělení této zakázky jmenované firmě na základě předchozích dobrých zkušeností. Na následné jednotlivé etapy stavby bude firmou Radek Schwarz předkládán podrobný položkový rozpočet, který bude schvalovat prezidium RS mezi jednotlivými schůzemi RS. Rozhodnutí prezidia podléhá každoměsíčnímu schválení RS.

Bratr farář informoval RS o částečné úhradě faktury za renovaci opony ve výši 70.000 Kč. Z faktury na částku 100.000 Kč zbývá doplatit 30.000 Kč. Dle dohody s dodavatelem práce je možné zbývající částku uhradit ve dvou platbách, 20.000 Kč do konce února a 10.000 Kč později.

Festival Dny dobrých zpráv v divadle Mana

Bratr farář informoval RS o konání 7. ročníku festivalu Dnů dobrých zpráv ve dnech 11. – 16. 4. 2016. Festival pořádá NO CČSH Praha-Vršovice ve spolupráci s Křesťanským společenstvím Praha a Církví bez hranic Praha.

RS rozhodla o konání výročního shromáždění náboženské obce dne 3. 4. 2016 od 9:00 v horní místnosti Husova sboru.

Ze závěrů rady starších vybral David Frýdl.

Úplné znění všech projednaných bodů je k dispozici v kanceláři farního úřadu.

Vršovický Hlasatel – časopis Náboženské obce Církve čs. husitské v Praze Vršovicích. Vydává Husův sbor Praha 10 - Vršovice. Vedoucí redaktor David Frýdl. Redakční rada: David Frýdl, Miroslav Svoboda. Příspěvky zasílejte poštou na adresu Husova sboru, Moskevská 34, Praha 10, 101 00 nebo elektronicky: info@husuvsbor.cz. Neprodejné – pro vnitřní potřebu církve. Vychází jednou měsíčně. K dostání na Farním úřadě. Cena dobrovolná, náklady na jeden výtisk 10 Kč.